

[Finansministeren]

gengæld også slå vores økonomiske opsving i stykker. Det, der er en af de væsentlige grundideer i regeringens justeringsplan, er netop, at vi foretager en justering, men ikke i et sådant omfang, at det økonomiske opsving, som netop skal hjælpe os over de kommende års problemer, bliver slået i stykker. Det er grundfilosofien, så det her er, hvad regeringen finder er korrekt.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Inden vi kommer for godt i gang med historieforfalskningen om underskuddet i et socialdemokratisk finanslovsforslag på 80 mia kr., vil jeg gerne sige, at det er korrekt, at daværende finansminister Knud Heinesen i august 1982 fremsatte et finanslovsforslag, hvori underskuddet var oppe på 72 mia kr. Men det er lige så rigtigt, at den samme regering omgående gik i gang med forhandlinger om at finde et flertal for at foretage en beskæring på 15 mia kr., som, hvis man trækker den fra de 72 mia kr., ville have givet et underskud på 57 mia kr. Det blev så ikke 57 mia kr., som vi sigtede på; det blev under en konservativ regering 54 mia kr., og det vil altså sige, at der er en forskel på 3 mia kr. i de to regerings planer det pågældende år og i øvrigt under et konjunkturforløb, som ingen i midten af 1982 var i stand til at forudsige så nøjagtigt.

Når finansministeren siger, at det ikke er rimeligt at trække handelsbalancens underskud frem, forstår jeg det bestemt ikke. Forskellen på vores evne til at eksportere og vores evne til at importere synes ellers at være hovedårsagen til det indgreb, som vi diskuterer her i dag. Nu har jeg jo fornøjelsen af alle disse udmærkede småskrifter, som bærer finansministerens underskrift, og dér kan man se, at handelsbalanceunderskuddet i 1984 var 3,2 mia kr., men i 1985 bliver 7 mia kr. Så kan ministeren jo stoppe en gang til og sige, at det overhovedet ikke spiller nogen rolle, at der er en forringelse på 4 mia kr. Det påvirker ikke regeringen, det er man helt ligeglad med. Det er ganske vist mere end halvdelen af det, man har i forringelse i forhold til sit oprindelige budgetterede underskud. Det påvirker ikke regeringen, nej, det er renten af nogle gamle lån fra socialdemokratiets tid.

Så må jeg sige, at socialdemokratiet i krisituationerne igennem 1970'erne, hvor energipriserne steg forrygende, har været nødsaget til i nogle år sammen med et flertal i dette ting, et flertal, som bl.a. bestod af partier, der i dag sidder i regeringen, at køre med et underskud. Der var ikke i dette hus et flertal, som sagde, at denne forringelse af Danmarks konkurrenceevne, af bytteforholdet over for udlandet, skulle slå igennem nu og her i en omgående forringelse af levestandarden. Det er det, vi betaler af på i dag, det erkender vi blankt, men det var ikke socialdemokratiet alene, der skabte denne situation.

Finansministeren (Palle Simonsen):

To korte bemærkninger til hr. Camre. Først vedrørende handelsbalancen. Det er naturligvis korrekte tal, hr. Camre nævner for 1984 og 1985, men hr. Camre glemte at nævne, at der er et overskud i 1986 på 1½ mia kr. Regeringen har hele tiden gjort det klart og erkendt, at udviklingen ikke var tilfredsstillende, men jeg synes nok, at når man ser på udviklingen for 1986, netop sammenlignet med 1985, så er det en klar understregning af, hvordan vi arbejder os positivt i den rigtige retning.

Så en anden ting, som jeg synes er meget, meget interessant, for det er jo sjældent, vi sådan kommer helt ind til benet, når vi går tilbage til 1982. Hr. Camre siger, at det er rigtigt – og det er jeg glad for bliver bekræftet – at finanslovsforslaget, som daværende finansminister Knud Heinesen fremsatte, havde et underskud på ca. 72 mia kr., og det ville den daværende socialdemokratiske regering også gerne gøre noget ved, og så fremsatte den nogle forslag.

Der var en række af forslagene, som den nuværende regering var enig i. Det, der er så interessant at få konstateret ved denne lejlighed, og som socialdemokratiet aldrig ville erkende, er, at en række af de forslag, som den daværende finansminister ville bruge til at reducere dette underskud med, er dem, som socialdemokratiet har bebrejdet regeringen siden efteråret 1982 og kaldt asociale. Det er – uanset om det er bistandshjælp eller det er sygedagpenge, eller hvad det end drejer sig om – lige nøjagtig de samme forslag. Og hvis ikke socialdemokratiet dengang havde haft mod til at gennemføre det, havde de